

1.

‘Het kan niet zo zijn dat je weer moet plassen.’ Ik tuur stug naar de snelweg voor me. Het lukt me prima om de smekende ogen te negeren die me via de achteruitkijkspiegel aanstaren, maar het indringende gehuil laat zich een stuk minder makkelijk buitensluiten. ‘Nee, we zijn al drie keer gestopt. Nu rijden we door.’

Met een lichte plof landt de linkerpoot van de labradoodle op mijn schouder. Ik buig mijn hoofd opzij om mijn haren onder zijn poot vandaan te trekken. ‘Nog tien minuutjes, Boomer.’

Door alle plaspauzes ben ik een stuk later dan ik vooraf had gedacht. Daar komt bij dat ik bijna twee uur later ben vertrokken dan gepland. Toen ik vanmiddag met mijn auto vol dozen thuiskwam, kon ik Boomers geblaf al op de parkeerplaats horen.

‘Je moeder heeft hem vanmiddag gebracht, Esther,’ zei buurvrouw Ineke, die net als iedere dag de galerij aanveegde rond de tijd dat ik net als alle andere nog werkende flatgenoten thuiskwam.

Toen ik mijn voordeur opende, sprong Boomer tegen me aan. Het ongeduldige beest aaiend las ik het A4-tje dat mijn moeder op de gangtafel had achtergelaten. ‘Ik kon onverwacht twee weken in het appartement van Hannie in Spanje. Boomer wil drie keer per dag naar buiten.’ Daarna volgde een uitgebreid schema met natvoer, korrels en snacks.

Het had me niet lang gekost om erachter te komen dat mijn moeder in de lucht zat, mijn dochter Fleur door de voorbereidingen voor een tentamenweek niet naar huis kon komen en alle andere potentiële hondenoppassers ook plannen hadden in deze drukke tijd van het jaar. De belletjes erna waren wat tijdrovender geweest, met als uiteindelijke conclusie dat er tussen Alkmaar en Arnhem geen kennel meer te vinden was waar het lieve mormel terecht kon. Ik had geen andere optie, Boomer ging mee naar mijn zus. Ik had haar op een dagje sauna willen trakteren, maar dat moest dan maar een andere keer.

Ik tik mijn richtingaanwijzer er haast af als ik eindelijk de A12 af mag en het Velperbroekcircuit voor me zie. Nu ben ik er bijna. Ik hou van mijn zus, maar mijn hemel, wat is ze een roteind weg gaan wonen! Ik worstel met het voorsorteren op de enorme rotonde, maar uiteindelijk lukt het me toch de juiste afslag te nemen en de A348 op te rijden. Links van me zie ik de heuvelige bossen van de Veluwezoom. Rechts zijn de weilanden die deels zijn ondergelopen met het water van de IJssel. Zelfs in de winter is het hier prachtig.

Voorzichtig spiek ik in de spiegel. Boomer ligt op de achterbank met zijn kop demonstratief van me weggedraaid. Het gejank is vervangen door subtiel gepiep. Het klinkt een beetje als mijn zus die met ‘Wuthering Heights’ van Kate Bush meezingt. Toch vraag ik me af of het beest toneelspeelt of echt moet plassen. Ik moet zelf heel nodig naar de wc, dus ik wil geen stops meer. Dat laatste kwartier moet hij het nog maar uithouden.

Ik dwing mezelf weer met mijn rug tegen de stoelleuning aan te gaan zitten. Ongemerkt ben ik steeds verder over het stuur gebogen om de weg goed te kunnen zien. Er is hier helemaal geen straatverlichting. Mooi als je sterren wil kijken, maar tijdens het rijden wil ik overzicht hebben. Ik had ook veel liever bij daglicht naar het oosten van het

land gereden, maar Rina, mijn leidinggevende, raakte nog net niet in paniek toen ik om een extra vrije middag vroeg.

‘Wat doe je me aan, Esther! Ina is ziek, Joke moet met haar moeder naar het ziekenhuis, Irene heeft op donderdag geen oppas en er zijn op dit moment drie cliënten die extra zorg nodig hebben. Bovendien wil mevrouw Blokker elke middag met jou haken en je bent er al vier middagen niet.’

Natuurlijk schoten er allerlei argumenten door mijn hoofd om die problemen op te lossen, maar ik ben de strijd niet eens aangegaan. Het was een stuk simpeler om de middag gewoon te werken. Maar goed, daardoor rij ik nu dus wel met mijn neus op de voorruit in het pikkedonker in de *middle of nowhere*.

Ik zet de radio uit en concentreer me op de weg. Hoelang zou die hond zijn klaaglijk gepiep volhouden? Er gaat een golfje van opluchting door me heen als ik er bij afrit De Steeg af kan. Heel even schijnen mijn koplampen in het spiegelende water van de IJssel, maar dan draai ik de polderweg op, passeer een grauwe vrachtwagenparkeerplaats, rij onder het viaduct door en kom dan eindelijk weer in de bewoonde wereld. Ik stop netjes bij het enige verkeerslicht van het dorp, wacht op auto's die vandaag in ieder geval afwezig zijn en trek iets venijniger dan nodig op als het licht op groen springt. Links en rechts van de weg liggen cottage-achtige huizen met kerststerren, lampjes aan de gevels en verlichte kerstbomen in tuin en woonkamer. Sinds wanneer mogen de versieringen voor pakjesavond opgehangen worden? Het duurt nog een kleine maand tot kerst. Ik kan het niet laten om door de ramen zonder gordijnen te spieken naar de knusse taferelen rondom eettafels. Het lijkt of iedereen hier spelletjes doet 's avonds. Ik zou bijna met de hond mee gaan piepen.

Dan houdt de bebouwde kom alweer op en begint de slingerende weg omhoog. Mijn koplampen schijnen tegen de stammen van de bomen die zo dicht mogelijk tegen het asfalt zijn gekropen. Ik ben weer blij met mijn kleine autootje op deze smalle weg, hoewel het me best wat moeite heeft gekost om hond, dozen en mijn weekendtas erin te proppen.

Ik laat de kilometerteller terugzakken naar twintig kilometer per uur. Linda heeft meer dan eens verteld over bijna botsingen met zwijnen, reeën en herten op avonden dat ze na het stappen in Arnhem terugreed naar haar restaurant midden in de bossen van de Veluwezoom.

De bomen wijken uiteen en in het maanlicht verschijnt parkeerplaats de Lappendeken. Die laat ik lekker links van me liggen. Vandaag ben ik bestemmingsverkeer. *No way* dat ik met die hond en alle dozen tweeënhalve kilometer over een donker bospad ga lopen.

Een trilling zingt door de auto als mijn *all weather* banden over het wildrooster rijden. Eindelijk zie ik weer een lichtje. Voor me doemen de contouren van de boerderij op.

‘Kijk eens Boomer, de Carolinahoeve.’

27 november

nietsmooierdandeliefde

Welkom bij de Carolinahoeve! We durven te beweren dat het onze mooiste locatie tot nu toe is. Een uitspanning op een open plek midden in het Gelderse Nationaal Park Veluwezoom. De Carolinahoeve is omringd door bossen en wild grasland en is voor publiek alleen bereikbaar te voet of per fiets. Rust gegarandeerd! De Schotse Hooglanders laten zich dan ook regelmatig zien en als je geluk hebt everzwijnen, reeën, herten en zelfs wolven. We hopen op mooie plaatjes! En op veel liefde natuurlijk. Hadden we al verteld dat de Carolinahoeve is gelegen in de Onzalige Bossen? Met zo'n naam moet het wel een spetterende kersteditie worden! Nog 4 dagen!

#modernmatching #carolinahoeve # gelderland #liefde #wildlife
#veluwezoom #nietsmooierdandeliefde

47 vind-ik-leuks

Opmerkingen